

III

„Růžové cukroví! A celý pytlík? To jsi ho zabil?!“

Vrána poskakuje jako po rozpáleném plechu. Sáček s nejlepším cukrovím na světě vypadá, jako by měl každou chvíli prasknout. „Prosím,“ řekne Malý princ a vrána zaváhá. Za svůj život nezažila mnoho zázraků, toto čerstvé růžové cukroví k nim ale ode dneška patří. Rychle hltá, *jeden nikdy neví*, tentokrát však může jíst v bezpečí, žádný smeták tu nelítá a ten neznámý kluk je už najezený. A zatímco se vrána nacpává, jako by se už neměla dožít rána, ten cizí lovec cukroví se rozhlíží po sedmé planetě, která se od jeho poslední návštěvy tak změnila.

Za dvorkem stojí ve špalíru pouliční svítilny a lidé napnuli mezi stěnami domů další světla, ze kterých vytvarovali figurky. Jsou tu další andělé, hvězdy, stromečky a pár tvarů, co princ ještě nikdy neviděl. Z bočních ulic vyjíždějí další světelné lodě, průvod světel prochází městem a čelí temné noci.

„Kdo je všechny rozsvítil?“ ptá se princ a vrána s plnými ústy odpovídá.

„Nikdo, ty fe rozfěfují famy.“

„Samy?“

„Také fe famy fhafínají.“

Vrána se rozhlíží, kde by našla trochu vody, strčí zobák do sněhu a protáhne obličej, protože ji v nose zamrazí krystalky ledu. Sníh se rozpouští, bolest polevuje a nyní už může mluvit zřetelněji: „Zhasínají! Také se samy zhasínají. Tady se jich hodně rozsvěcuje a zhasíná. Lidé mají v noci hodně sluncí.“

Malý princ si prohlíží světlo a jeho stíny. Protože je tu hodně žárovek, je tu také hodně stínů a jeden je tmavší než druhý. „Jen ten, kdo se postaví do světla, spatří také své stíny,“ pronese tiše pro sebe a vzpomene si na pochmurný důvod své cesty.

„Cože?!“

„Moje stíny. Kdo zná svoje stíny, není sám.“

„Co to povídáš? Jsi snad encyklopedie?“

Princ se zadívá do nádhery pouličních lamp a přimhouří oči.

„Září jako hvězdy.“

„Ano, jsou Vánoce. To pak přinášejí nebe na zemi.“

„Vánoce?“

Vrána zakašle a vzduchem se rozlítne několik drobků.

„Miluju Vánoce. Obrovské hory odpadků. Uvidíš, to pak zbude hodně i na takové ubožáky, jako jsme my.“

„A co jsou ty Vánoce?“

„Každoroční rodinné udělování cen. Kdo je hodný, ten něco dostane.“

Vrána si znovu nabídne, nejdřív ale sousto rozžvýká a polkne a pak teprve řekne: „Lidé slaví narození dítěte. Syna Božího; a aby neztratili víru, obdarovávají se navzájem. Lidé rádi něčemu věří. Dobré lži věří víc než špatné pravdě. My vrány nemáme žádné bohy, máme revír a vždycky nějaký plán.“ Pohlédne na hodiny na kostelní věži a řekne: „Ještě minutu.“ Velká zlatá ručička doputuje do svislé polohy a rozezní se řada čistých úderů zvonu. „Je osm hodin. Posloucháte zprávy,“ oznamuje vrána a dodává: „Můj denní plán pro tento čas je...“ A nějaký zatím vzdálený hlas její větu dokončí: „**Odvoz odpadků!**“

Hubený muž s černými vousy se vynoří zpoza rozsvícené dekorace saní. Má na sobě oranžovou uniformu a těžké vysoké boty, u každých domovních dveří zazvoní a zavolá:

„**Odvoz odpadků!**“

„To je lampář?“

„Někdo mnohem lepší,“ zakrákorá vrána. „To jsou moje lanýžová prasátka. Jdi se schovat, za chvíli přijde moučník.“

Vrána se schová, ale Malý princ zůstává. Zvědavě sleduje muže, který pod vánočními lampami města vrhá tolik stínů.

IV.

Druhý člověk na planetě, s nímž se Malý princ setkává, má stále stejnou práci. Otevře dveře kouzelným slůvkem **Odvoz odpadků!** Pak vejde dovnitř a vrátí se zpět na ulici s jednou nebo dvěma nádobami. Někdy vytahuje nádoby i z otvoru v chodníku, k tomu použije lano s hákem; s ním je rychlejší než výtah a minimálně stejně výkonný jako pekař. Malý princ si situaci nedovede vysvětlit, ale čím víc se muž blíží, tím více se vráně rozšiřují zorničky. Konečně dojde až k vjezdu, vytáhne ty černé nádoby také ze dvorku a kutálí je jako dvě tlusté tetky na bílý parket zimního chodníku. Přehlídne dobře schovanou vránu a ani Malého prince si nevšimne, protože má naspěch.

„Jsi lampář?“

Popelář už zvoní u dalšího domu:

„**Odvoz odpadků!**“

„Jsi lampář?“

„Ne, já odvážím odpadky!“ odsekne vousáč, otevře další záklopku v zemi a vytáhne nahoru plnou nádobu, jako by v ní byl jen vzduch.

„Víš, kde je lampář?“

„Nemám tušení. Já **odvážím odpadky!**“

„Nakreslíš mi růži?“

„Neumím kreslit. Umím pouze odvážet odpadky!“

„Přijde ještě lampář?“

„Jen pokud přinese odpadky.“

„Sbíráš je pro hladového černého ptáka?“

„Ne, sbírám je pro velké nenasyté monstrum!“

Ukáže palcem dozadu, kde na konci cesty zahýbá za roh obluda na čtyřech kolech a s dvěma zářícíma očima. Bručí a prská a zahaluje noc do pronikavého denního světla. Další postavy v oranžových uniformách krmí to podivné zvíře obsahem odstavených nádob. Vrána trochu natáhne krk a doufá v tučnou kořist.

„Tady ta věc,“ říká popelář, „musí mít každý den plné břicho, a pokud nebudou popelnice připravené, budou se kolegové zlobit. Nepřijdou včas domů a zmeškají Santa Clause.“

„Co je to Santa Claus?“

„Bez Santa Clause nejsou žádné dárky. **Odvoz odpadků!**“

„Santa Claus přinese dárky?“

„Jen když na mě kolegové nebudou muset čekat.“

„Mám ti pomoci?“

„Pomohlo by mi, kdyby ses míň ptal.“

„Znáš někoho, kdo mi nakreslí růži?“

„To je tedy otázka.“

Popelář otevře poklop, který s bouchnutím narazí na stěnu.

„Ztrať se odsud, chlapče, jinak mě rychle doženou.“

„Nakreslí mi Santa Claus růži, když nakrmím to monstrum?“

„Jenom když nakrmíš sám sebe.“

Nadzvedne nádobu a kutálí ji jednou rukou, jako by plula nad zemí.

„Znal jsem jednoho, ten vlastnil všechny hvězdy, nedával však žádné dárky.“

„Řekni, už ses takový narodil, nebo tě nechali stát příliš dlouho na slunci?! Jak mám pracovat, když tady celou dobu žvaníš? Co vůbec děláš na ulici? To nemusíš do školy?!“

Popelář udeří dlaní na tlačítka zvonků.

„**Odvoz odpadků!**“

„Co je to škola?“

Ubohý muž nyní už jen bezmocně rozhodí rukama a za okamžik již zaslechne hvízdát kolegy. Ale princ, který si nikdy nenechá ujít žádnou odpověď, jde za ním a jejich stíny poskakují pod světly.

„Kdo neví, co je to škola, ten tam nutně musí. Je to perfektní místo pro tebe. Ty se ptáš, oni odpovídají. Já pouze vynáším odpadky. A chlapče, já ani nevím, kde je tady škola. Vím jen, že popelnice musí být prázdné, protože za tři dny budou zase plné. Protože to je smysl Vánoc. **Odvoz odpadků!** Ne, nemám tušení, kde najdeš Santa Clause, normálně přijde za tebou a přinese dárky, ale jen tehdy, pokud jsi byl hodný, ale v tvém případě to vypadá spíš špatně, pokud se mě tedy ptáš, ale radši se mě neptej! **Odvoz odpadků!**“

Princ se už neptá, popelář dál zvoní na zvonky a uniká tomu bláznivému dítěti, které, díky bohu, konečně zůstalo stát a nemá už žádné další otázky.

Popelář pokračuje v práci, popelářský vůz se blíží a Malý princ pozoruje obludu a myslí si: *Lidé rádi pracují se stroji*. Dva statní muži seskočí z jedoucích stupátek, přitancí s nádobami k břichu nenasytného monstra, vykřikují nesrozumitelné příkazy a poroučejí vysokánskému autu hlasitým hvízdáním, aby jelo dál. Zavěsí se na úzká držadla a jako ptáčci klubáčci na ocelovém nosorožci se vydávají vstříc vycházejícímu slunci nového dne.

